

De bron van III

en de Codex Vetus

L.A. Dawn

III

De BRON VAN DRIE en de codex Vetus

Uitgeverij Kangoeroeboek

Colofon:

Eerste druk: 2005

Tweede druk: 2013

Derde druk: 2014

Uitgeverij Kangoeroeboek

www.kangoeroeboek.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

All rights reserved.

Inhoud

De kruipruimte.....	7
De weg kwijt.....	21
Graysdale.....	35
De glazen bol.....	41
De bessen.....	45
Ontsnapping van Elena.....	53
Het beest Belupius	57
Willowjinx, het onderbos.....	61
Theresa en Ro MacFindlay.....	67
Zafor.....	75
Graysdale verwoest.....	81
Het Amulet van Willowjinx.....	89
De sleutel.....	95
Isidra, bewaakster van de bovenwereld.....	101
Charlotte's vrijlating.....	109
Elena slaat terug.....	113
De boek s'hop.....	119
De bron van drie.....	125

HOOFDSTUK I

DE KRUIPRUIMTE

Het was een onstuimige oktobermorgen. De herfststorm joeg de verkleurde blaadjes door de Koningin-Amaliastraat. Het was nog donker. De ruime schakelwoningen staken fel af tegen de zwarte achtergrond. Het hele plein was op de auto's na leeg.

Het enige teken van leven waren katten die over de pleinen zwierven. Jagend sprongen ze achter de bladeren aan. De meeste bewoners van het plein lagen op bed, onwetend dat dit een dag zou worden waarover ze nog weken na zouden praten. Niemand kon vermoeden dat dit de laatste dag zou zijn waarop men 'de drie' voor het laatst zou zien. En misschien was dat maar beter ook.

Ons verhaal begint hier op een vrijdag, op de laatste dag voor de herfstvakantie. Om kwart voor acht veranderde het beeld in de straten. Een voor een gingen de lampen aan in de huizen van de Koningin-Amaliastraat. Van rust was geen sprake meer. Mannen met bruine tassen haastten zich naar de auto's.

Op nummer 1, bij de familie van Velsen, lag een jonge tiener languit op zijn bed. Hij snurkte en draaide onrustig heen en weer. Gelukkig voor hem duurde het niet lang meer, voordat hij uit zijn nachtmerrie zou ontsnappen. Tien minuten later schreeuwde zijn moeder hem wakker.

'William, kom je nog eens uit je bed?'

William kwam met een schok overeind. De schelle stem van zijn moeder had hem gered. Verschrikt keek hij naar zijn wekker. Shit! Het was al kwart over acht geweest.

Hij sprong haastig uit bed, grabbelde zijn kleren bij elkaar, trok ze snel aan, rende de badkamer in en begon zijn tanden te poetsen. Dat was wat, de laatste schooldag voor de vakantie, en dan voor de zoveelste keer te laat komen. William ging voor de spiegel staan en deed een poging zijn haren in model te krijgen. Dat viel niet mee. Hij was dertien en een half, maar dat was hem niet aan te zien. William van Velsen had opvallend lichtblauwe ogen en middelblonde haren met een natuurlijke slag. Juist deze combinatie deed hem veel jonger lijken dan hij werkelijk was. Tenminste, dat vond hij zelf. William had genoeg van zijn ‘schattige’ krullen. Hoe kon hij zo ooit serieus genomen worden door Elena? Elena en haar tweelingzuster Charlotte waren nieuwe burens. De familie Meertens was drie maanden terug komen wonen op nummer 3. Dit tot grote vreugde van William. Hij draaide de grote tube met gele gel open. Zorgvuldig smeerde hij de glibberige substantie in zijn krullen. In ieder geval hielp dit een beetje.

William keek tevreden naar zijn spiegelbeeld. Hij draaide nog eens rond en stoof de trap af naar beneden.

‘Ha, die mam!’ zei William blij.

Een slanke, blonde vrouw van middelbare leeftijd stond in de keuken. Ze bakte spek en gebaarde William te gaan zitten. Met haar ene hand hield ze een kop koffie vast, terwijl ze met de andere een spatel bediende en onhandig het spek omdraaide.

De familie van Velsen had alles wat haar hartje begeerde: twee nieuwe auto’s, een luxe interieur, en een zoon die op school goed zijn best deed. En dat terwijl William het presteerde altijd te laat te komen. Mevrouw en meneer van Velsen hadden allebei een verantwoordelijke baan, zodat er voor William weinig tijd over bleef. William was in zijn jeugd opgevoed door verschillende au-pairs en oppassers,

die net zo vaak wisselden als de seizoenen. Tot twee jaar geleden. Op zijn elfde kreeg hij een sleutel en een nieuwe computer. Sindsdien moest hij zich alleen zien te vermaken. Volgens mevrouw van Velsen leverde dat geen problemen op. William was daardoor niet eenkennig maar buitengewoon sociaal. Bovendien gaf het hem een zekere verantwoordelijkheid. Dat was een gewichtig woord bij de familie van Velsen. Al vroeg kwam William met dit woord in aanraking. Zijn vader sprak er vaak en graag over: ‘Verantwoordelijkheid, William. Daar draait alles om!’ William vond het allang goed. Er was namelijk niets wat zijn ouders hem konden ontzeggen. Hij had de vrijheid en bovendien kreeg hij werkelijk alles waar hij om vroeg!

Mevrouw van Velsen zette haar kop koffie op het aanrecht en roerde met de spatel de eieren door het spek.

‘Wat is dat nou?’ zei mevrouw van Velsen teleurgesteld. ‘Ik moet zo weg. Hoe kunnen we nu samen ontbijten als je altijd te laat naar beneden komt?’

William keek zijn moeder ondeugend aan.

‘Weet ik wel,’ zei hij plagend.

‘Maar het is toch de laatste dag, dus zoveel doen wij niet vandaag. Trouwens, we hebben geen overhoringen. Voor een cijfer hoef ik vandaag echt niet naar school!’

Zijn moeder zuchtte en onderdrukte een glimlach.

‘William toch,’ zei ze zacht.

Ze gaf William een bord, overladen met toast, spek en eieren. Ze liep naar de gang en deed haar jas aan.

‘Tot vanavond,’ mompelde ze. ‘Mocht je honger krijgen: er staat een preischotel in de koelkast. Wij zijn iets later dan anders. Je weet wel, we krijgen die mensen uit China op bezoek. Eh, ik denk dat we om half acht wel thuis zijn.’

‘Ja, het is al goed ma,’ zei William laconiek. ‘Tot straks!’

Later die dag zat William alleen in de grote, openwoonkeuken. Hij las een tijdschrift over computerspelletjes, dat hij net daarvoor bij de plaatselijke boekhandel had gekocht. Hij schrok op toen hij een vervelend getik hoorde.

‘Hé, William!’ Het was Charlotte, zijn nieuwe buurmeisje. Charlotte stond voor het keukenraam en klopte er hard tegenaan.

‘O, nee,’ mopperde William in zichzelf, maar hij keek vriendelijk naar de zwaaiende Charlotte.

‘Hoi!’ schreeuwde William, en zwaaide terug.

‘Ik doe wel even open...’

Hoewel de twee zusters erg veel op elkaar leken, was Charlotte de minder mooie versie van Elena. Charlotte had donkerbruin haar, geknipt in een rechte lijn net tot boven haar schouders. Het maakte haar een beetje tuttig. Elena had haar haren laten groeien en droeg ze altijd los. Ja, Elena, was helemaal volmaakt. William slaakte een zucht bij de gedachte aan Elena en deed de deur open.

‘Hé, William,’ zei Charlotte vrolijk.

Dat was ook zoiets. Charlotte was altijd zo onnozel en vrolijk om niets!

‘Ja, hallo,’ zei William een beetje kortaf.

‘Heb jij vandaag ook vakantie?’

Waarschijnlijk wist Charlotte dat haar vraag een beetje dom was, want ze verschoot van kleur.

‘Nou nee,’ zei William met een sarcastische ondertoon. ‘Op mijn school doen we daar niet aan. Wij hebben deze week vrij, zomaar, voor de lol.’

‘O,’ zei Charlotte.

De roze gloed op haar wangen werd groter.

‘Duuh,’ zei William op geïrriteerde toon. ‘Natuurlijk heb ik vakantie. Ja - kom je nou nog binnen, of blijf je voor de deur staan?’

Charlotte liep sprakeloos achter William aan, naar de woonkamer.

‘Waar is Elena?’ vroeg William toen ze op de karamelkleurige, leren bank zaten.

‘O, eh, die leest een boek,’ zei Charlotte verlegen. ‘Daarom ben ik hier. Ik verveel me een beetje, want er niemand thuis en het is zo stil.’

William knikte.

‘Ja, dat ken ik. Hier hetzelfde verhaal. Heb je eindelijk vrij, dan nog zit je alleen...’

Hij staarde droevig voor zich uit.

‘Hé, Charlotte,’ zei William ineens opgetogen. ‘Heb je zin om een computerspelletje te spelen?’

‘Ja, vet!’ zei Charlotte.

William schudde zijn hoofd afkeuren. Charlotte wilde graag overal bijhoren, maar sommige dingen pasten niet bij haar. William stond op en liep mopperend naar de tv.

‘Jezus,’ zei William geïrriteerd. ‘Zo moeilijk is het toch niet?’ Charlotte zat aandachtig voor zich uit te staren naar de tv. Haar armen zwaaiden wild heen en weer en ze hield de joystick gespannen vast.

‘Nee, shit. Alweer dood!’ schreeuwde ze in paniek. Verslagen liet ze haar handen zakken. Ze keek agressief naar het beeld.

‘Ja, dat weet je nu toch ook,’ William draaide met zijn ogen. Hij kon niet begrijpen dat iemand zo slecht kon gamen. Charlotte moest wel de slechtste ter wereld zijn.

‘Zal ik het je voordoen?’ Net toen William op wilde staan om het van Charlotte over te nemen, ging de bel.

‘Wacht maar,’ zei William tegen Charlotte. ‘Dit is geen spel voor jou. We zullen straks een simpeler spel voor je uitzoeken. Iets voor peuters bijvoorbeeld.’

Hij stond op en liep hoofdschuddend naar de deur. Op de achtergrond hoorde hij Charlotte mopperen. William opende de deur. Daar stond Elena. Ze had een spijkerbroek aan die laag op haar heupen hing. Daarboven droeg ze een strak, donkeroranje truitje, dat iets te kort was. William kon zo haar navel zien. Er- overheen droeg ze een met wol gevoerd bruin jack en een witte, dikke sjaal. Haar donkerbruine haren hingen los en kwamen tot aan haar middel.

‘Hallo William!’ zei ze vriendelijk ‘Is mijn spiegelbeeld hier?’

‘Eh, oh, ehm, ja hoor,’ mompelde William verlegen.

‘Kom je binnen, het is ehm... Ze is daar!’

William wees naar de woonkamer en Elena knikte vriendelijk.

‘Oké, ik loop wel door.’ Onhandig deed William een stap naar achteren om Elena binnen te laten. Hij struikelde bijna over zijn eigen voeten. Elena moest lachen. William probeerde de situatie nog te redden.

‘Wij zijn aan het computeren,’ zei William stoer. ‘Heb je zin, of eh...?’

‘Gezellig!’ zei Elena. Ze deed haar jack uit en liep door naar de woonkamer.

Een half uurtje later zaten ze alle drie op de bank. William had thee gezet en Elena had het spel van Charlotte overgenomen. Elena was aanzienlijk sneller met het afronden van de levels en stond helemaal bovenaan.

‘Best saai,’ zei ze zacht. Elena legde de joystick neer.

‘Ja, best wel een beetje,’ voegde Charlotte eraan toe.

‘Kunnen we helemaal niets zelf bedenken?’ zei Elena ineens.

‘Hoe, eh, wat bedoel je?’ vroeg William en hij nam een slok thee.

‘Nou, iets ondernemen,’ vervolgde Elena op een deftige toon. ‘Ik heb net een boek gelezen. Het ging over een paar vrienden die een boek met spreuken vinden. Een van die gasten denkt dat het maar een grapje is en roept een willekeurige toverspreuk uit. Ik geloof *terranovicum* of iets. Van het een op het andere moment staan ze in een grot. Ze verdwalen en ontmoeten rare enge en leuke wezens, zoals elfen. Aan het einde van het verhaal komen ze oog in oog te staan met het kwaad: de gevaarlijke Zafor. Gelukkig vinden ze net op tijd een uitgang en ze worden rijk en beroemd. Weet je waarom?’

‘Nou, nee?’ zei William die onrustig in zijn thee begon te roeren.

‘Er was een journalist die dacht: Hé, dat is een leuk verhaal. Hij heeft een boek geschreven over hun avontuur. Dat verhaal is echt. Tenminste, dat beweren die gasten. Nu zijn ze oud maar rijk. Omdat ze hun verhaal verkopen. En er is ook nog een film over gemaakt of, eh, die komt nog!’

‘Ja, erg leuk. Stelletje gekken!’ zei William kortaf. ‘Hoezo leuk? Kunnen wij niet iets ondernemen? Achter je computer blijven plakken, dat is pas super saai!’ zei Elena op een arrogant toontje. William keek Elena overrompeld aan. Hij wist dat ze gelijk had. Nooit eerder had iemand hem zo duidelijk verteld dat hij te vaak achter zijn computer zat. Charlotte staarde afwezig naar het hoge, sierlijke plafond.

‘Ja, nou,’ zei ze zacht. ‘Best een goed idee, beroemd worden!’

William keek naar Charlotte en toen weer naar Elena.

‘Nou, ja, oké dan. We kunnen wel iets gaan doen,’ zei William bedenkelijk. ‘Waar wil je dan naar toe?’